

Arrest

nr. 56 074 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 april 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jaffna. In 1995 zou u wegens de oorlog naar de Vanni gevlucht zijn, waar u twee jaren verbleef. Na 1997 zou u teruggekeerd zijn naar uw geboortedorp Urumpirai, bij Jaffna. Toen in 2002 het vredesbestand van kracht werd, zou u

door de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) gecontacteerd zijn. Ze zouden u geregeld ingehuurd hebben om hun mensen en goederen te vervoeren. Omwille van deze activiteiten zou het leger u op 15 augustus 2006 gearresteerd hebben. Ze zouden u mishandeld hebben en u zou het bewustzijn verloren zijn. Toen u bijkwam zou u in het ziekenhuis gelegen hebben. Na enkele dagen zou u uit het ziekenhuis ontslagen zijn. U zou drie dagen bij uw tante verbleven hebben en daarna zou u terug naar uw huis in Urumpirai gekeerd zijn. Hier zou u verbleven zijn tot 2008. Toen een vriend van u op 1 februari 2008 gedood werd, zou u besloten hebben om de regio te verlaten. U zou een boot naar de Vanni genomen hebben. U zou onderschept zijn door de marine van de "LTTE". De "LTTE" zou u een jaar en drie maanden opgesloten hebben in hun gevangenis te Wattuwalai. Hier zou u op 5 mei 2009 ontsnapt zijn. Op 8 mei 2009 zou u opgepakt zijn door het leger waarna u naar het vluchtelingenkamp van Thonnikal, te Vavuniya werd overgebracht. Op 14 mei 2009 zou u ziek geworden zijn en u zou naar het ziekenhuis overgebracht zijn. Hier zou u uw oom hebben weten contacteren. Deze zou mits smeergeld iemand van de "pro- militaire" bewegingen hebben weten om te kopen. Men zou u naar Colombo gebracht hebben, waarna men u op een vliegtuig richting Jaffna zette. U zou enkele dagen ondergedoken zijn, waarna u terug naar Urumpirai keerde. U zou een contract met "IOM" (International Organization for Migration) hebben afgesloten om voor hen mensen te vervoeren, maar op 3 november 2009 zouden militairen u opnieuw opgezocht hebben. Ze zouden hebben willen weten waar u al die tijd gebleven was. Hierna zouden ze uw identiteitskaart verscheurd hebben. U zou ondergedoken zijn in Kondavil, een buurdorp. Ondertussen zou uw reis geregeld zijn. Op 7 januari 2010 zou u wettelijk gehuwd zijn. Op 15 februari 2010 zou u vanuit Negombo een kleine boot genomen hebben. Twee weken later zou u op zee overgestapt zijn op een groot schip, waar u anderhalve maand op verbleef. Op 12 april 2010 diende [u] een asielaanvraag in België, in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: een boek, uw legeridentiteitskaart, een medisch attest, een brief van de "Justice of Peace", een brief van de bisschop van Jaffna, een huurcontract van het "IOM", een attest ivm uw verblijf in een vluchtelingenkamp, een brief van de Human Rights Commission (HRCSL), uw lidkaart van de lions club, een attest ivm het verlaten van school, de registratie van uw voertuig, een attest van een Rode Kruiscursus, een zakenvergunning, uw geboorteakte en vertaling, uw huwelijksakte en vertaling en uw rijbewijs, een brief van uw kerkgemeenschap, een brief van de Lions Club, een kopie van uw visakaart en de omslag waarmee de documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Verschillende van uw verklaringen waren immers weinig geloofwaardig en niet overtuigend. Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van verschillende van uw documenten. In eerste instantie kunnen er vraagtekens worden gezet betreffende de reden van uw aanhouding in 2006. U verklaarde immers in 2006 te zijn aangehouden omdat u tijdens het vredesbestand chauffeur was voor "LTTE" in Jaffna. Gezien u zelf verklaarde dat "LTTE" tijdens het vredesbestand vrij in Jaffna kon bewegen en dat er ook geen controles waren aan de checkpoints (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) kan worden besloten dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat u omwille van uw activiteiten tijdens het vredesbestand als chauffeur van "LTTE" in 2006 zou worden gevisieerd door de Srilankaanse autoriteiten. U verklaarde mishandeld te zijn door de autoriteiten, waarna u in het ziekenhuis belandde. Het is echter weinig geloofwaardig dat een dokter op uw medisch attest zou schrijven dat u gewond was door mishandeling door het leger.

Het is immers weinig waarschijnlijk dat een dokter wonende in een regio gecontroleerd door het leger, het risico zou nemen door openlijk te verwijzen naar het wangedrag van het leger (gehoorverslag CGVS p. 7). Hiermee geconfronteerd haalde u enkel aan dat uw oom dit document regelde. Er mag dus getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, dat aldus duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. Voorts legde u drie brieven voor: van de "Justice of Peace", van de bisschop van Jaffna en van de HRCSL. U verklaarde opnieuw dat uw oom deze brieven regelde. Het is echter bevreemdend dat deze drie brieven opgesteld door drie verschillende individuen, inhoudelijk zo veel op elkaar lijken. De inhoudelijke basisstructuur is steeds hetzelfde en enkele passages zijn zelfs ongeveer letterlijk hetzelfde. Zo beschrijven ze alle drie uw verwondingen als zijnde "in and outside his body, ongeveer dezelfde opvallende bewoordingen die terug te vinden zijn in uw medisch attest. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze brieven.

Voorts beweerde u hoewel het leger u gearresteerd en mishandeld had, na een kleine week terug naar uw dorp gekeerd te zijn, waar u nog eens anderhalf jaar probleemloos verbleef. Gezien uw vrees

voor de militairen is het ongeloofwaardig dat u terug naar huis zou gaan. Ook is het ongeloofwaardig dat het leger als ze u al verdachten van medewerking met de "LTTE" niet terug thuis zouden komen oppakken. Deze vaststellingen breken verder uw ingeroepen vrees af. Het is in dit licht (u kende geen problemen in het relatief veilige Jaffna) dan ook volledig onbegrijpelijk dat u er in februari 2008 voor koos om naar het door oorlog geteisterde Vanni te reizen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kende immers geen enkele reden om dit risico te nemen.

U verklaarde hierna bijna anderhalf jaar opgesloten te zijn door de "LTTE" in Wattuwalai. Er werd u gevraagd om deze langdurige beschrijving en de omgeving waar u opgesloten zat, te beschrijven, maar u bleef zeer algemeen en uiterst vaag. U kwam niet verder dan de bewering dat er een oud en een nieuw gebouw was, onafgewerkte muren en vloeren, prikkeldraad en soep als eten. Dit is toch wel een zeer lichte beschrijving voor een langdurige opsluiting. Voorts kon u niet zeggen welke afdeling van de "LTTE" (strijders, inlichtingendienst,...) dit kamp bewaakte. U verklaarde ontsnapt te zijn en naar Mullaitivu gegaan te zijn, maar u kende de afstand tussen beide plekken niet. Ook wist u niet waar u zich exact overgaf aan het leger (gehoorverslag CGVS p. 9). Het is dan ook ongeloofwaardig dat u opgesloten zat bij de "LTTE". Dit breekt uw bewering in een vluchtelingenkamp gezeten te hebben ook af. Deze bewering wordt verder ondersteund door volgende elementen. U verklaarde in Thonnikal vluchtelingenkamp te Vavuniya gezeten te hebben, maar u kon de ligging van dit kamp t.o.v. Vavuniya of andere dorpen niet situeren. U kende dan ook geen andere vluchtelingenkampen in de regio (gehoorverslag CGVS p. 9). U beweerde dat u met behulp van iemand van de "pro- militairen" wist te ontsnappen, maar u kon deze persoon niet bij naam noemen, noch wist u tot welke "pro- militaire" groep hij zou behoren (gehoorverslag CGVS p. 10). Gezien uw bewering ontsnapt te zijn, is het bevreemdend dat de drie brieven die u voorlegde en het attest van het kamp steeds beweren dat u geresetteled werd (gehoorverslag CGVS p. 11). U verklaarde dat deze mensen moeilijk iets anders konden schrijven, maar hier staat tegenover dat ze in hun brieven ook openlijk spreken over de mishandeling door het leger die u onderging, waardoor ze toch net zo openlijk zouden moeten schrijven dat u diende te ontsnappen (gehoorverslag CGVS p. 11). Deze vaststellingen breken verder het geloof in uw bewering in een vluchtelingenkamp gezeten te hebben af en ondermijnen verder de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten.

Voorts verklaarde u na terugkeer in uw geboorteregio opnieuw door het leger gezocht te worden. Ook hier kan geen geloof worden gehecht. Het is immers weinig waarschijnlijk dat het leger nadat ze u eindelijk gevonden hebben, gewoon zouden laten gaan na het verscheuren van uw identiteitskaart. U beweerde hierna ondergedoken geleefd te hebben, maar uw daden tijdens deze periode spreken dit tegen. Hoewel u immers beweerde in die periode gezocht te worden door de autoriteiten, had u opvallend veel verschillende contacten met deze autoriteiten. Zo liet u een geboorteakte opstellen in Jaffna en u liet die zelfs afstempelen door "Foreign Affairs". Ook vond u de tijd om wettelijk te huwen in aanwezigheid van een "registrar", een vertegenwoordiger van de autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 3). Wat betreft dit huwelijk, haalde u eerst aan dat dit plaatsvond in Urumpirai. Pas later veranderde u dit: het huwelijk zou plaatsgevonden hebben in Kondavil (de plek waar u ondergedoken verbleef) (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar het huwelijk plaatsvond in Kondavil, zou men ook kunnen verwachten dat de registratie hiervan zou plaatsvinden in Kondavil, maar u gaf aan dat dit in Urumpirai gebeurde. Dit breekt het geloof in uw bewering ondergedoken te zijn in Kondavil, af.

Tenslotte kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde reisroute. Uw beschrijving was immers opnieuw uiterst vaag en algemeen. Over het eerste schip waar u twee weken op verbleef, kon u niet meer zeggen dan dat het een blauw schip was, waar u met tien man opzat en waar een beetje eten was; u wist niet waar dit schip heenvoer, noch wist u waar u op het volgende schip overstapte (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Over dit tweede schip waar u toch anderhalve maand op beweerde verbleven te hebben was u zelfs nog vager. De bemanning zouden lange mannen zijn, jullie waren met 70, er lagen wat spullen aan boord en jullie kregen brood (gehoorverslag CGVS p. 5). Gezien de lange tijd die u aan boord verbleef zou men van u toch een meer gedetailleerde en doorleefde beschrijving mogen verwachten. U wekt dan ook de indruk Sri Lanka op een andere manier en op een ander moment verlaten te hebben.

Uit wat voorafgaat kan dus worden besloten dat er geen enkele reden is waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel

van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval trachtte aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden "LTTE"-profiel. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw zakelijk documenten (o.a. i.v.m. uw voertuig) en scholingsdocumenten voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. De authenticiteit van de brieven, het medische attest en het kampattest mag betwijfeld worden. Uw oude legeridentiteitskaart, uw geboorteakte rijbewijs en huwelijksakte kunnen aanvaard worden als begin van bewijs omtrent uw identiteit. De affidavits van uw kerkgemeenschap en van de Lions Club vertonen in het licht van bovenstaande vaststellingen eerder een gesolliciteerd karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert als "ENIG MIDDEL" een "Schending [aan] van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet" en een "Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur".

2.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt talrijke

documenten neer waaruit kan blijken dat hij afkomstig is uit Jaffna waaronder een geboorteakte, een rijbewijs en een oude legeridentiteitskaart. Verzoeker legt geen recente originele identiteitskaart en/of paspoort voor en beweert dat zijn identiteitskaart "*werd verscheurd door de Srilankaanse militairen*" (gehoorverslag CGVS, p.4). Gelet op het belang van legitimatie voor de overheid en het nut ervan bij individuele controles is deze bewering ongeloofwaardig. De Raad ziet dan ook niet waarom de autoriteiten tegen hun eigen belangen zouden handelen, noch waarom ze de identiteitsdocumenten van een vermeend politiek opposant en aanhanger van het LTTE zouden verscheuren om hem daarop vrij te laten. Dergelijke verklaringen zijn niet ernstig.

3.2. Dat verzoeker evenmin een paspoort neerlegt klemt temeer nu zijn verklaringen over zijn reisweg niet kunnen overtuigen. Verzoeker beweert dat hij nooit een eigen paspoort heeft gehad en illegaal reisde "*Met boot, in negombo nam ik kleine boot, gedurende twee weken, toen moest ik overstappen naar grote boot, die vaarde anderhalve maand*" en "*daarna kleine boot, twee uren varen, toen kwam ik op 10/02/2010 aan de kust*" (gehoorverslag CGVS, p.4). Voor zover verzoeker illegaal en clandestien naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden. Dit is niet het geval. Verzoekers verklaringen zijn echter dermate vaag dat hieruit geen clandestiene reis kan worden afgeleid, laat staan een ruim twee maanden durende reis als verstekeling op verschillende boten. Verzoekers kennis is beperkt tot "*Lange mensen werkten op schip, er lagen wat spullen, er reisden 70 man, we kregen wat brood te eten*" (gehoorverslag CGVS, p.4) en verder kan hij de boten niet nuttig beschrijven (bemanning, uiteindelijke haven van bestemming) "*we zaten met tien man in boot, beetje eten aan boord*" van de "*eerste kleine boot*" en "*het grote schip*", noch toelichten hoe hij onopgemerkt van boot kon veranderen. Verzoekers verklaringen over zijn reisweg zijn uitermate gebrekkig en hypothekeren niet enkel zijn algehele geloofwaardigheid maar ook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land van herkomst verlaten heeft, noch wanneer hij in België aankwam.

3.3. Verzoekers asielrelaas is zowel gesteund op zijn medewerking met het LTTE tijdens het vredesbestand van 2002 tot april 2006 als zijn arrestatie in het Wattuwalai kamp van de LTTE gedurende vijftien maanden waardoor hij verdacht werd door het leger. Verzoeker werd op 15 augustus 2006 hardhandig ondervraagd door het leger en de volgende dag vrijgelaten. Verzoeker meent terecht dat een "*aanhouding in 2006*" niet "*hoogst onwaarschijnlijk*" is wanneer uit het neergelegde Human Rights Watch rapport blijkt "*dat het vredesproces ten einde liep in april 2006. Op dat moment hervatten de gewelddadigheden tussen de betrokken partijen, nl. de LTTE, de Karuna groep en de Sri Lankaanse autoriteiten. De repressie van de autoriteiten tegen Tamils die banden hadden met de LTTE hervatte op ernstige wijze. Verzoeker zelf werd in augustus 2006 gearresteerd. Deze arrestatie past volledig in het klimaat van die tijd en is bijgevolg niet ongeloofwaardig zoals de bestreden beslissing ons wil doen geloven. (HUMAN RIGHTS WATCH, "Improving Civilian Protection in Sri Lanka", September 2006)". Verzoeker heeft na deze beweerde ongeoorloofde wijze van ondervraging door het leger het land niet verlaten noch gemeend specifieke bescherming te moeten zoeken. Hij verbleef nog twee jaar in Jaffna. Dat verzoeker toen is ondergedoken kan niet overtuigen ook al meent verzoeker dat zijn "*vermeende terugkeer naar zijn woning (...) een misverstand betreft. Hij keerde nadat hij ontslagen werd uit het ziekenhuis niet naar zijn eigen woning terug maar verbleef bij zijn twee tantes in Kachiry en vervolgens in Ootumadam. Hij verbleef afwisselend tussen de twee dorpen maar keerde niet terug naar huis*". Verzoeker licht niet toe waar en wanneer hij zou verklaard hebben "*U kende twee jaar geen problemen in de regio, u keert terug en binnen enkele maanden kent u problemen? Al die tijd dook ik onder nadat andere mensen zeiden dat problemen opgelost waren. Toen werkte ik voor IOM*". Immers uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker stelde dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis "*ik ging niet meteen naar mijn woning, eerst elders en dan naar woning - Waar is elders? Tante, in Kachery, drie dagen - na die drie dagen naar huis? Ja*" (gehoorverslag CGVS, p.7). Aangezien verzoeker derhalve reeds na drie dagen naar zijn woning terugkeerde kan verzoeker bezwaarlijk overtuigen waar hij beweert lange tijd ondergedoken geleefd te hebben te meer nu hij dit niet nader heeft toegelicht en overigens uit de neergelegde documenten blijkt dat hij werkte en actief was in de Lion's club.*

3.4. Verzoeker betwist dat zijn "*kennis van het Wattuwalai kamp en het vluchtelingenkamp van Thonnikal*" onvoldoende was en voert aan dat hij "*meent dat hij wel degelijk informatie heeft gegeven en omschrijvingen heeft kunnen geven aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Over Wattawalal gaf verzoeker een korte omschrijving. Aangezien er verder geen bijkomende vragen werden gesteld, ging hij ervan uit dat dit voldoende was. "Details aub, vertel een over*

leven in gevangenis? Omringd door prikkeldraad, er waren muren die niet afgewerkt waren, ook vloer niet afgewerkt, eten was soort soep.” Onmiddellijk daarna werden er andere vragen gesteld waarop verzoeker ook kon antwoorden, zoals wie het hoofd was van de gevangenis. Ook over het vluchtelingenkamp kan verzoeker informatie en omschrijvingen geven. Hij vertelde dat ze in een oud schoolgebouw verbleven, dat de mannen apart zaten, hoeveel mannen er vast zaten enz.”

3.4.1. Verweerder wijst verzoeker er terecht op dat *“de Commissaris-generaal over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om enig geloof te kunnen hechten aan zijn beweerde opsluitingen.”* Waar verzoeker meent dat hij bepaalde vragen wel correct beantwoord heeft, kan vastgesteld worden dat hij essentiële open vragen (*“hoe zag de gevangenis eruit”* of *“details aub, vertel eens over leven in gevangenis”*, CGVS-verhoor, p.8-9) onbeantwoord liet terwijl verwacht kan worden dat verzoeker hierop spontaan, uitgebreid en naar eigen inzicht antwoordt, alsook bijzonderheden aanhaalt waaruit kan blijken dat hij de voorgehouden feiten werkelijk heeft ervaren. De zeer bondige, vage antwoorden alsook de nietszeggende beschrijvingen of dat verzoeker *“ervan uit [ging] dat dit voldoende was”*, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op vele vragen het antwoord schuldig bleef. Daarnaast wist verzoeker evenmin wie het kamp bewaakte, wat de afstand was van het kamp tot Mullativu, de plaats waar hij na zijn ontsnapping heen ging, waar hij zich overgaf, welke overige vluchtelingenkampen er waren in de regio en welke persoon van welke pro-militaire groep hem hielp ontsnappen en dit terwijl verzoeker een vervoersbedrijf had en dus met afstanden en het wegennet bekend is. Waar verzoeker niet aantoonde dat hij gedurende een lange tijd opgesloten zat in een LTTE-kamp, kan evenmin komen vast te staan dat verzoeker daarom een LTTE-lid of sympathisant profiel zou hebben. De documenten kunnen de geloofwaardigheid hiervan niet herstellen.

3.5. Verzoeker legt talrijke documenten voor om zijn beweringen te ondersteunen. Daargelaten dat verzoeker een huwelijksakte neerlegde waaruit blijkt dat zijn huwelijk voltrokken werd op 8 januari 2010 te Urumpirai die zijn verklaringen niet ondersteunt en hij in het verzoekschrift nog een derde andersluidende versie aanbrengt blijkt hieruit dat verzoeker kon huwen in Jaffna en hierbij niet werd gehinderd door de overheid.

3.6. Brieven en attesten -zoals in deze, de brief van de “Justice of Peace”, de brief van de bisschop van Jaffna, de brief van de Human Rights Commission (HRC SL) en de brief van zijn kerkgemeenschap-bevestigingen slechts de eenzijdige verklaring van de auteurs maar geenszins kan komen vast te staan dat de eenzijdige verklaring zelf, waarachtig is. Verzoeker erkent dat de stukken gesolliciteerd zijn maar *“legt er de nadruk op dat het niet is omdat hij de betrokkenen gevraagd heeft de attesten te schrijven dat deze niet waar zouden zijn”*. De bewijswaarde van deze gesolliciteerde stukken dient te worden afgewogen tegen de mate waarin de verklaringen geloofwaardig en overtuigend zijn. Verzoeker kan zich niet beperken tot het louter neerleggen van stukken en te beweren dat deze mensen *“effectief op de hoogte waren van de problemen van verzoeker”*, hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, wat niet kan komen vast te staan nu verzoekers verklaringen over zijn gevangenschap ondermaats zijn. De bewijswaarde wordt verder ondergraven nu de bewoordingen in de verschillende stukken stereotiep en repetitief zijn en voorkomen als gedictieerd door eenzelfde bron. Verzoeker toont niet aan dat deze persoonlijke getuigenissen op objectieve gegevens steunen.

3.7. Aan het medisch attest kan evenmin geloof worden gehecht nu hierin vermeld werd dat verzoeker mishandeld werd door militairen, terwijl een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de patiënt verwondingen opliep en dergelijke opmerking dan ook niet dienstig is in een medisch attest. De arts kan immers vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doen maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Aangezien verzoekers oom dit attest nadien heeft aangevraagd (*“later opgevraagd door oom”*) kan de bewijswaarde niet gegarandeerd worden. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

3.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De

bestreden beslissing wijst er terecht op dat *“Hoewel u immers beweerde in die periode gezocht te worden door de autoriteiten, had u opvallend veel verschillende contacten met deze autoriteiten. Zo liet u een geboorteakte opstellen in Jaffna en u liet die zelfs afstempelen door “Foreign Affairs”. Ook vond u de tijd om wettelijk te huwen in aanwezigheid van een “registrar”, een vertegenwoordiger van de autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 3)”. Het kampattest gaat in tegen verzoekers verklaringen en is hoe dan ook niet van aard om aan te tonen dat verzoeker vervolgd werd nu hij kon hervestigen in Jaffna.*

3.9. Ten slotte kunnen de overige documenten evenmin de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde moeilijkheden herstellen en bevestigen integendeel dat verzoeker in de loop der jaren een zaak heeft uitgebouwd, het financieel heeft kunnen waarmaken (zaakdocumenten en visumkaart), een professionele bekwaamheid heeft aangetoond zodat hij ook voor een internationale organisatie heeft gewerkt en ten slotte een druk sociaal en openbaar leven leidde als lid en penningmeester van een service club waar hij ook meewerkte aan sociale projecten (zie documenten Lions Club en Rode Kruis). Aldus kan geenszins blijken dat verzoeker in zijn professionele en sociale leven gehinderd werd door politieke moeilijkheden, noch dat hij in de negatieve aandacht stond van zijn overheid. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4. Verzoeker wijst verder in het verzoekschrift uitgebreid op algemene berichtgeving van *“UNHCR”, “HUMAN RIGHTS WATCH”, de “INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS” en “AMNESTY INTERNATIONAL”* aangaande de *“Veiligheidssituatie in Sri Lanka”, de “systematische vervolging van Tamils in Sri Lanka, of de vervolging van (vermeende) opposanten”* en de *“Mogelijkheid tot intern vluchtalternatief”* en besluit dat *“De situatie is voor Tamils, omwille van hun etnische afkomst te gevaarlijk in Sri Lanka. Tamils dienen geen individuele vrees of vervolging aan te tonen, aangezien hun positie als etnische Tamil hen reeds voldoende in gevaar brengt. UNHCR dringt er dan ook op aan om etnische Tamils de bescherming van het asielstatuut toe te kennen omwille van de ernstige vrees die ze allen hebben voor vervolging omwille van hun ras. Verzoeker heeft bovendien het profiel van een Tamil die een verhoogd risico loopt op vervolging. Hij is een jonge Tamil uit het Noorden van het land die steun heeft geleverd aan de LTTE.”*

4.1.1. De door verzoeker aangehaalde informatie doet geen afbreuk aan de recentere informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de *“UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA”* van *“5 July 2010”* waarin wordt gesteld dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het noorden nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, te weten personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, journalisten, *“Civil Society”*- of *“Human Rights”*-activisten, vrouwen en kinderen met een bepaald profiel, en LGBT-individueel, en dat derhalve elk dossier individueel dient te worden onderzocht. Verzoeker toont niet aan over dergelijk profiel te beschikken. Uit wat voorafgaat blijkt dat zijn beweerde LTTE-profiel niet kan overtuigen, en derhalve evenmin dat hij om die reden gevisieerd zou worden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij louter omwille van zijn tamil-etnie nood heeft aan internationale bescherming. Aldus is het zoeken of vinden van een interne hervestiging niet aan de orde.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst in dit verband integraal naar zijn argumentatie aangaande de vluchtelingenstatus die hij *“hier als hernomen wenst te zien”*.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Er werd vastgesteld dat verzoeker niet over een profiel beschikt dat beantwoordt aan de UNHCR-guidelines. Verder wordt niet betwist dat de burgeroorlog in Sri Lanka is afgelopen.

Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK